

Írta: Szilvási Léna

PIK KATI ÜZENETE

Már az őszi kilakoltatási ügyek kapcsán megfogalmazódott bennem a gondolat, hogy valami határozott lépést kell tennie a szociális szakmáknak. Méghozzá a radikalizálódás irányába. Sok jogos kritika fogalmazódott meg az újságokban a szociális szakma megosztottságával, tehetetlenségével kapcsolatban és biztos vagyok benne, hogy nagyon sokan törtük fejünket azon, ki mindenki felelőssége az, hogy egyének és gyermekes családok kerülnek utcára.

Kati váratlan halála bennem felerősítette ezeket a gondolatokat. Akik ismertük Katit, tudjuk, hogy szakmai élete során mindig a legrászorultabbak, legkiszolgáltatottabb helyzetben lévők felé fordult. Kezdve az 1971-es tiszai árvíz károsultjainak segítésétől élete utolsó pillanatáig azokat a programokat, segítőket támogatta munkájával, szupervízióival, szakmai tanácsaival, akik a legkreatívabban és a legnehezebb körülmények között próbálták segíteni a szegényeket, rászorultakat, hajléktalanokat, peremhelyzetbe került személyeket, családokat.

Nyelveket jól beszélő, a külföldi szakirodalmat ismerő szakemberként mindig törekedett kollégái, tanítványai számára hozzáférhetővé tenni a legfrissebb, legkorszerűbb gondolatokat.

Ha a szociális munka irányzatait tekintjük, Kati egyértelműen a radikális irányzat képviselője és közvetítője volt. Azé az irányzaté, ami mindig kritikusan nézi a szociális munkás tevékenységét és rámutat a szakmai, intézményi érdekek eluralkodására a segítségre szoruló személyek, társadalmi csoportok szükségletei felett. A radikális irányzat az egyéni problémák mögött mindig meglátja a tágabb társadalmi, gazdasági és politikai diszfunkciókat és a megoldásokat is e diszfunkciók megnevezésén és megkérdőjelezésén keresztül keresi. Kati mind a szociális szakmák történetét feltáró, mind a szupervíziós tevékenységet elemző munkáira ez a kritikai hozzáállás volt a jellemző.

Ma Magyarországon szemtanúi lehetünk a szociális munka intézményesülésének. Örülhetünk annak, hogy a rendszerváltás óta a szakma hihetetlen dinamizmussal fejlődött, elfogadottá vált. Ugyanakkor évek óta tapasztaljuk a szociális szakemberek elbizonytalanodását, helykeresését. E bizonytalanság oka pedig nagyrészt a politikához való bátortalan viszonyulásunkból fakad. Örülhetünk annak, hogy újabb és újabb szociális szakembereket alkalmazó intézmények jönnek létre, egyre többen főállású képviselői a szociális érzékenységnek. Ugyanakkor kiszolgáltatottak is vagyunk a minket alkalmazó intézményeknek, az intézményeinket fenntartó hatóságoknak, a mindenkori kormány nem létező vagy cinikus szociálpolitikájának. Kiszolgáltatottságunk pedig reménytelenné teszi azok helyzetét, akik a segítséget részben tőlünk remélik, mivel a fokozódó elszegényedés, a lakáskonceptió hiánya, a vidéki munkanélküliség, az egyszülős háztartások reménytelen szociális helyzete nem egyéni segítség, hanem eltökélt és határozott szociálpolitikai döntések, politikai állásfoglalások, kormány szintű cselekvés után kiált. Ehhez pedig arra van szükség, hogy a szociális szakmák elmozduljanak a radikalizálódás irányába, kritikusan, határozottan és hallhatóan megfogalmazva véleményünket, elvárásainkat, követeléseinket a helyi és állami döntéshozó szervek és személyek felé.

Sokan voltunk Kati búcsúztatásán. Akik ott voltunk, mindannyian szerettük őt. Szerettük őt személyes vonzereje és szakmai kiállása miatt. Fontos volt számunkra, mert Kati megszólította bennünk a társadalmi igazságosság iránti vágyunkat, a rászorultak iránti

elkötelezettségünket. Emléke arra kötelez minket, hogy elgondolkodjunk azon, mi a szociális szakmák helye és feladata ma Magyarországon, az e területen dolgozók a szakmához és egymáshoz való viszonya!

Kati üzenete szerintem ez.